

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 21 martie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2017, declarat de avocatul Natalia Crîșmari și inculpatul

*Martalog Iurie XXXX, născut la
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al s. XXXXX, r-
nul XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>02.01.2017 – 21.03.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>12.04.2017 – 03.05.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>16.08.2017 – 11.10.2017.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 21 martie 2017, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Martalog Iurie a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal la 6 luni închisoare.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Martalog A. prejudiciul material de 704 lei și moral de 5000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 10 noiembrie 2016, aproximativ ora 13.00, inculpatul Martalog I., aflându-se la domiciliul său din s. XXXXX, r-nul XXXXX, în care concubina cu fosta sa soție, Martalog A., cu care au divorțat anterior, în cadrul unei certți, a agresat-o fizic lovind-o cu mătura în regiunea occipitală și cu pumnul în regiunea umărului stâng, apoi a lovit-o cu capul în față, cauzându-i leziuni corporale sub formă de echimoză, excoriație pe față, fractura oaselor nazale, echimoză pe antebrațul stâng, care au dus la dereglarea sănătății de scurtă durată și care, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 331D din 26.11.2016, se califică ca vătămare ușoară.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Partea vătămată Martalog A. a solicitat încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor pentru tratament în mărime de 5704 lei, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 1000 lei și a prejudiciul moral în mărime de 50.000 lei.

În temeiul probelor administrate, instanța a considerat ca fiind dovedită vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, ca violență în familie, adică acțiunea intenționată, comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare și acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale și a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit, că anterior nu a fost judecat, se caracterizează satisfăcător, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Totodată, instanța a conchis că lipsesc temeiurile de liberare de răspundere penală a inculpatului.

Potrivit art. 55 alin. (1) Cod penal, persoana care a săvârșit pentru prima oară o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă poate fi liberată de răspundere penală și trasă la răspundere contravențională în cazurile în care și-a recunoscut vina, a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și s-a constatat că corectarea ei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale.

Or, pe lângă recunoașterea vinovăției, inculpatul urma să repare și prejudiciul cauzat prin infracțiune, fiind stabilit că inculpatul și partea vătămată nu au ajuns la un consens privind mărimea prejudiciului moral ce urmează a fi reparat.

Mai mult, Republica Moldova a fost condamnată de CtEDO, inclusiv și în baza art. 3 și 14 al CEDO, pentru o reacție ineficientă sau aplicarea unor măsuri pur formale în cazuri de violență în familie în general și asupra femeii în special.

Prin urmare, nu au fost întrunite circumstanțele care ar permite liberarea inculpatului de răspundere penală și tragerea acestuia la răspundere contravențională.

În conformitate cu art. 1398 alin. (1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Partea vătămată a solicitat încasarea prejudiciului material legat de tratament în sumă de 6704 lei și moral în sumă de 50.000 lei, concretizând că suma

anterioară de 4000 lei nu a fost achitată de inculpat pentru repararea prejudiciului, ci pentru achitarea serviciilor comunale, deoarece el locuiește împreună cu ei.

Inculpatul a recunoscut suma de 6704 lei în calitate de prejudiciu material, însă nu a fost de acord cu valoarea prejudiciului moral solicitat, ulterior prezentând un bon de plată în sumă de 6000 lei, achitați părții vătămate în calitate de prejudiciu material și moral.

Astfel, după efectuarea plății de 4000 lei, inculpatul a recunoscut existența prejudiciului material cauzat, achitând doar suma de 6000 lei, urmând a fi admisă parțial pretenția părții vătămate, cu încasarea sumei de 704 lei cu titlu de prejudiciu material.

Totodată, suferințele psihice ale părții vătămate nu sunt atât de profunde precum se invocă, în beneficiul ultimei urmând a fi încasat prejudiciul moral în mărime de 5000 lei.

3. Avocata Natalia Crîșmari a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie liberat de răspundere penală, cu tragerea la răspundere contravențională, cu aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, acțiunea civilă să fie admisă parțial cu dispunerea încasării în beneficiul părții vătămate a prejudiciului material și moral în valoare totală de 10.000 lei, lăsând fără executare hotărârea în temeiul executării benevole.

Apelanta a invocat că instanța de fond nu a ținut cont de individualizarea pedepsei în baza art. 7, 75 Cod penal, de prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, de prezența circumstanțelor atenuante și lipsa circumstanțelor agravante, aplicând inculpatului cea mai aspră pedeapsă penală prevăzută pentru această infracțiune.

Or, în calitate de circumstanțe atenuante se reține că inculpatul a recunoscut pe deplin vinovăția și s-a căit sincer, anterior nu a fost judecat, pentru prima dată a săvârșit o infracțiune ușoară, a reparat benevol prejudiciul material și moral cauzat părții vătămate în mărime de 10.000 lei și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată.

Totodată, partea vătămată a declarat că nu dorește pedepsirea penală a inculpatului, solicitând liberarea acestuia de răspundere penală.

Mai mult, partea vătămată se află în concediu de maternitate, inculpatul fiind unicul întreținător al concubinei și copilului lor, având un loc stabil de muncă, fiind inspector al Inspectoratului de Poliție Dubăsari.

Instanța de fond nu a apreciat toate circumstanțele atenuante, formal stabilind lipsa dovezilor de corectarea a inculpatului după săvârșirea infracțiunii, ignorând părerea părților și circumstanțele atenuante expuse, respingând totodată cererea inculpatului de aplicare a art. 55 Cod penal, întemeindu-și poziția pe normele de drept material, fără a face legătură între norma juridică și circumstanțele de fapt a pricinii.

Instanța a lezat dreptul inculpatului la un proces judiciar și pedeapsă echitabilă, încălcând dreptul lui la o pedeapsă cu caracter contravențional, care se aplică în cazul săvârșirii pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare, respectând principiul individualizării pedepsei penale în condițiile art. 7 Cod penal.

Astfel, scopul pedepsei penale nu va fi atins, ci va avea caracter distructiv asupra relațiilor sociale între părți și societate, în detrimentul relațiilor familiale.

Instanța ilegal și neîntemeiat a respins cererea privind liberarea de răspundere penală a condamnatului, stabilindu-i o pedeapsă penală aspră fără a ține cont de principiul individualizării pedepsei penale, circumstanțele atenuante și prevederile art. 7, 55, 75, 76 Cod penal, art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de fond a admis acțiunea civilă cu încălcarea prevederilor art. 219-220 Cod de procedură civilă.

Or, partea vătămată a solicitat încasarea prejudiciului material în sumă de 6704 lei și a celui moral de 50.000 lei, în lipsa unor înscrisuri confirmative din care s-ar putea deduce mărimea prejudiciului patrimonial cauzat. Inculpatul a recunoscut acțiunea în partea prejudiciului patrimonial de 6704 lei, prezentând dovada de achitare a sumei de 4000 lei și a solicitat acordarea termenului de reparare benevolă a prejudiciului cauzat prin infracțiune. Ulterior, acesta a mai achitat 6000 lei părții vătămate, din ce rezultă achitarea deplină a prejudiciului material în sumă de 6704 lei și achitarea parțială a prejudiciului moral, indicând că prejudiciul moral solicitat este exagerat de mare și partea vătămată nu a demonstrat gravitatea suferințelor morale.

Astfel, urmează a fi adoptată o nouă hotărâre în partea acțiunii civile, având în vedere repararea deplină a prejudiciului material în valoare de 6704 lei și achitarea prejudiciului moral de 3296 lei, cu respingerea încasării prejudiciului moral în mărime de 46.704 lei or, după comiterea infracțiunii părțile s-au împăcat și trăiesc în concubinaj, dând dovadă de lipsa cărorva traume psihologice sau cauzări de prejudicii morale cu caracter continuu.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2017, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că la stabilirea pedepsei, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, de circumstanțele care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, la caz nefiind întrunite condițiile de aplicare a art. 55 Cod penal în privința acestuia.

Or, aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal – liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, este un drept și nu o obligație a instanței de judecată.

Inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și a solicitat examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a comis pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, s-a căit sincer de cele comise, circumstanțe reținute de instanța de fond la individualizarea pedepsei.

Totodată, circumstanțele invocate de apărare în susținerea aplicării prevederilor art. 55 Cod penal în privința inculpatului că acesta a recunoscut vina și a comis pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, sunt irelevante, recunoașterea vinei condiționând examinarea cauzei penale în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

Partea vătămată a înaintat acțiune civilă prin care solicită încasarea prejudiciului material în sumă de 6704 lei și a prejudiciul moral în mărime de 50.000 lei.

Aceasta susține că suma de 4000 lei a fost achitată de inculpat pentru stingerea datoriilor la serviciile comunale, deoarece el locuiește împreună cu ei și nu în contul prejudiciului cauzat.

Prin ordinul de încasare a numerarului din 15.03.2017 se probează că inculpatul i-a achitat părții vătămate și suma de 6000 lei.

Prin urmare, inculpatul nu a reparat integral prejudiciul material cauzat părții vătămate, urmând să-i mai achite acesteia suma de 704 lei, precum și prejudiciul moral evaluat la suma de 5000 lei.

Una din condițiile obligatorii pentru aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal este repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, care în speță nu a fost întrunită, fiind constatat că inculpatul a reparat parțial prejudiciul material în sumă de 6000 lei, urmând să mai achite suma de 704 lei, precum și prejudiciul moral în mărime de 5000 lei.

În același timp, afirmația apărării că corectarea persoanei este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale este nefondată, fiind stabilit că recunoașterea vinovăției și căința sinceră, precum și faptul că partea vătămată a pledat pentru liberarea acestuia de pedeapsă penală, nu poate echivala cu constatarea faptului că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă în condițiile liberării de răspundere penală, acest fapt urmând a fi constatat în raport cu toate datele din dosarul penal. Or, inculpatul a comis o infracțiune cu intenție, care nu poate fi considerată ca o faptă accidentală în viața acestuia, ci reprezintă intenția directă și conștientă a inculpatului, care recurgând la comiterea acestor fapte infracționale și-a asumat și consecințele care pot urma, acțiunile sale atentând asupra integrității corporale, sănătății, integrității fizice și psihice a unui membru de familie. Totodată, pedeapsa aplicată trebuie să asigure un echilibru dintre fapta comisă și pedeapsa penală.

Astfel, pedeapsa sub formă de sancțiune contravențională ar fi una inefficientă, ce nu corespunde exigențelor individualizării pedepsei penale și este inechitabilă în coraport cu fapta săvârșită de inculpat.

Prin urmare, pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de 1 an, constituie o pedeapsă echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei și cu personalitatea inculpatului, de natură să satisfacă exigențele individualizării pedepsei penale și care nu poate genera apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fiind stabilită în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale prevăzute de art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Solicitarea apărării privind lăsarea fără executare a hotărârii privind acțiunea civilă în temeiul executării benevole de către partea civilmente responsabilă este neîntemeiată, fiind constatat că inculpatul nu a reparat în deplină măsură prejudiciul material și moral cauzat părții vătămate, fiind dispusă încasarea în beneficiul ultimei a prejudiciului material în sumă de 704 lei și a prejudiciului moral în sumă de 5000 lei.

Sentința a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 219, 220, 225 Cod de procedură penală.

Or, conform probelor administrate inculpatul a achitat suma de 4000 lei, pentru stingerea datoriilor la serviciile comunale, fapt care nu a fost contestat de acesta, ultimul a recunoscut mărimea prejudiciului material cauzat, achitând în acest sens suma de 6000 lei, instanța de fond corect dispunând admiterea parțială a pretenției părții vătămate în partea ce ține de repararea prejudiciului material cauzat, cu obligația de a achita părții vătămate prejudiciul material în sumă de 704 lei.

5. Avocata Natalia Crîșmari și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care în privința ultimului să fie aplicate dispozițiile art. 55 Cod penal, iar acțiunea civilă să fie admisă parțial cu dispunerea încasării în beneficiul părții vătămate a prejudiciului material și moral în valoare totală de 10.000 lei, lăsând fără executare hotărârea în temeiul executării benevole.

Recurenții au invocat că la examinarea acțiunii civile, instanțele de fond și de apel au formulat concluzii neclare.

A fost dispusă încasarea prejudiciului material în mărime de 704 lei și moral - 5000 lei, fără a lua în calcul restituirea prejudiciului moral în mărime de 3296 lei și a celui material în sumă de 6704 lei, fiind admisă îmbogățirea fără justă cauză a părții vătămate, obligând inculpatul la dublă despăgubire.

Declarațiile părții vătămate că suma de 4000 lei a fost achitată pentru stingerea datoriilor la serviciile comunale, sunt nefondate, nefiind prezentate probe în acest sens.

Or, a fost lăsat fără apreciere faptul că suma de 4000 lei a fost achitată după înaintarea acțiunii la urmărirea penală și prezentată de inculpat ca probă în vederea restituirii benevole a prejudiciului, în cadrul ședinței preliminare partea vătămată recunoscând acest fapt.

Instanțele de fond și de apel nu s-au expus asupra faptului schimbării declarațiilor de partea vătămată în cadrul ședințelor de judecată.

Examinând cererea părții civile, instanța nu s-a expus asupra motivelor de admitere și apreciere a cuantumului prejudiciului moral în baza art. 1422 Cod civil.

Totodată, instanțele de fond și de apel ilegal, cu încălcarea prevederilor legale, fără a ține cont de principiile individualizării pedepsei penale conform art. 7 Cod penal, au ignorat circumstanțele atenuante și au stabilit cea mai aspră pedeapsă sub formă de închisoare, suspendând executarea pedepsei penale în baza art. 90 Cod penal.

Astfel, în calitate de circumstanțe atenuante urmează a fi reținut că inculpatul a recunoscut pe deplin vinovăția și s-a căit sincer, anterior nu a fost judecat și nu are antecedente penale, pentru prima dată a săvârșit o infracțiune ușoară, a reparat benevol prejudiciul material și moral cauzat părții vătămate în mărime de 10.000 lei, a solicitat examinarea pricinii în procedura simplificată, partea vătămată a solicitat liberarea acestuia de pedeapsă penală, părțile s-au împăcat și își continuă viața în comun, partea vătămată fiind în concediu de maternitate, inculpatul este unicul întreținător al concubinei și copilului lor, având loc stabil de muncă, fiind angajat al Inspectoratului de Poliție Dubăsari, iar condamnarea acestuia va duce la pierderea locului muncă.

Instanțele de fond și de apel nu s-au expus asupra tuturor circumstanțelor atenuante, formal stabilind lipsa dovezilor de corectare a inculpatului după săvârșirea infracțiunii.

Prin adoptarea unei sentințe de condamnare, a fost lezat dreptul inculpatului la un proces judiciar și o pedeapsă echitabilă, fiind încălcat dreptul inculpatului la pedeapsă cu caracter contravențional, care se aplică în cazul săvârșirii pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare, respectând principiul individualizării pedepsei penale în condițiile prevăzute de art.7 Cod penal.

În drept, recursul este bazat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul declarat este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete invocate în apelul declarat nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului și inculpatului cu circumstanțe

în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 4. din decizie*).

Totodată, instanțele de fond și de apel corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind mărimea prejudiciului material și moral cauzat părții vătămate.

Or, conform prevederile art. 219 alin. (4), 220 alin. (3), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 1423 Cod civil, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, etc. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil. O dată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. Mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei și în latura civilă.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei, cât și în latura civilă, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor

pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Natalia Crîșmari și inculpatul Martalog Iurie XXXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 21 martie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2017, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 noiembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco